

dring vil lade det hero. Den givne Regel, som iøvrigt ikke blot angaar de af Skifteretten paakjendte Tvistigheder vedrørende de paa Boet anmeldte Retskrav, men ogsaa de af Boet anlagte Sager, er ligelydende med Bestemmelsen i den norske Konkurslovs § 91. Om denne Bestemmelse udtale Motiverne til det norske Udkast af 1859 (af Duncker) sig blandt Andet saaledes: „Det her behandlede Spørgsmaal kan tænkes at blive og er virkelig ogsaa blevet i de forskjellige Lande, dels ved Lov og dels ved Praxis, afgjort paa forskjellige Maader. Man kan lade den af rette Bedkommende paa Boets Begne fatte Beslutning om at lade Retsbehandlingen upaaanket være bindende for samtlige Fordringshavere og altsaa negte disse Kompetence til at appellere. Man kan tillade dem Appellen, men kun til Følge for dem selv, ikke til Følge for Boet, og dette da enten saaledes, at de, der appellere, i Tilfælde af, at deres Paastand findes grundet, nyde Boets hele Ret, eller saaledes, at de ved Overinstantsen kun faa tilkjendt den Del af Fordringen, som svarer til deres Lod i Boets hele Masse eller i den Del af Massen, hvortil det Omtvistede hører. Man kan endelig tilstede Appellen saaledes, at den, skjøndt kun bekostet af de enkelte Fordringshavere, der appellere, dog anses institueret paa hele Boets Begne. Den første Maade af afgjøre Spørgsmaalet paa turde maatte være den rigtigste, konsekventeste og hensigtsmæssigste, da det kun er Fordringshavernes Interessentkab som saadant, der gennem den ved Lovene organiserede Bestyrelse har Ret til at udøve Skyldnerens eller Boets Rettigheder, men ikke de enkelte Fordringshavere. Desuagtet har det dog, saavidt vides, altid saavel i Theori som Praxis hos os været antaget, at de enkelte Fordringshavere have været berettigede til paa egen Haand at appellere Decisioner, hvorved de have forment, at Boets Masse har lidt Uret, og Overdomstolene have, saavidt vides, altid tillagt en saadan Appel samme Virkning, som om den var institueret af samtlige Fordringshavere. Dette har vistnok tildels været en Følge af, at Konkursboerne hidtil hos os have manglet al anden legal Bestyrelse end selve Skifteretten, som ikke lettelig kan tænkes

at ville appellere sine egne Decisioner, medens man har manglet enhver Bestemmelse om, at der skulde votes over eller fattes nogen sæls Beslutning om Appel af en Decision, som er gaaet Boets Masse imod. Det synes saaledes at følge af den Maade, hvorpaa Konkursbehandlingen hos os hidtil har været organiseret, at det maatte staa enhver enkelt Fordringshaver aabent med Retsvirkning for hele Boet at appellere en Decision, der er gaaet Boet imod, paa samme Maade som en enkelt Fordringshavers Protest mod en paa Boet gjort Fordring har samme Virkning, som om den havde været fremsat af samtlige Fordringshavere. Naar man, af disse Grunde, uagtet den forandrede Bestyrelse af Konkursboet, som Udkastet foreslaar, har troet at maatte lade de enkelte Fordringshavere beholde Ret til at appellere Decisioner, ved hvilke Kurator og de valgte Mænd have besluttet at acquiescere, saa har man dog fundet det nødvendigt at indskrænke denne Afgang saaledes, at den ikke kommer i Strid med Kurators og de valgte Mænds Ret til at forlige Sagen eller ikke at opholde Boets Slutning efter Appellens Udfald.“ Hos os har det omhandlede Forhold udviklet sig paa lignende Maade, som saaledes angives at have været Tilfældet i Norge, og man har derfor, følgende den norske Konkurslovs Exempel, ment, at der ogsaa fremdeles burde gives de enkelte Fordringshavere Ret til at paaanke de i Boets Sager affagte Kjendelser eller Domme med den Virkning, at det gunstigere Udfald, Sagen maatte faa ved Paaanken, ogsaa bliver til Fordel for Boet, som da til Gjengjæld bliver pligtigt at tilsvare den paaankende Fordringshaver de Omkostninger, han har havt, forsaavidt de ikke overstige den Forøvelse, Boet vinder (§ 95). Men hvis ikke al Administration af Boet skal blive umulig, maa denne Afgang for den enkelte Fordringshaver begrænses paa den i § 94 angivne Maade, saaledes at Boet navnlig kan affjære al Paaanke ved at indgaa Forlig med sin Modpart om Sagens Gjensstand.

Ligesom enkelte Fordringshavere herefter kunne anvende Retsmidler mod en i en Tvist, hvori de ikke er Boets Modpart, affagt Kjend-